VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

ANY I — GIRONA, 8 D'OCTUBRE DE 1932 — NUM. 36

"Ara és hora, catalans, ara és hora d'estar alerta," que estant "alerta" podrem estalviar-nos d'haver de dir "Déu nos guard un ja està fet."

La divisió territorial de Catalunya

La supercomarca

Un article del meu gran amic A. Rovira i Virgili a "La Publicitat" del dijous passat, ens assabenta que la Ponència de la Divisió territorial de Catalunya ha acceptat el principi de la supercomarca i que en aquest sentit fa la seva proposta al Govern de la Generalitat.

He tingut, potser, alguna modesta participació en l'adopció d'aquest principi. En converses particulars he advocat per ell, prop d'alguns membres de la Ponència susdita. I he adduït en pro d'aquest punt de vista, raons vàries, adquirides principalment en l'experiència de prop de quinze mesos al Govern Civil de Girona. He aconseguit que els meus arguments inclinessin l'ànim d'aquests amics de la Ponència cap a la creació d'un càrrec administratiu intermig entre el Govern de la Generalitat i la comarca, solució a la qual uns ja es decantaven i altres no s'atrevien pas a rebutjar del tot.

Penso que exposar ací algunes d'aquestes raons en el moment en què l'article al·ludit torna a donar interès a la qüestió, actual des de fa molts mesos, no serà cosa inoportuna ni estranya a les preocupacions d'aquesta hora.

***

La província, que ha viscut prop d'un segle, ha estat sempre una institució que el catalanisme ha mirat amb hostilitat. I amb raó. La província era l'esquarterament de la Catalunya i és principi bàsic de tota doctrina autonomista, per modesta que sigui, la unitat intangible d'aquella.

Algú, en parlar de fer entre la comarca i el Govern autònom, un Organisme intermig, pensant que la capitalitat d'aquest coincidirà fatalment en alguns casos amb la capitalitat provincial d'avui, creu que es tracta de fer subsistir la província. I no és això. Desfer aquest primer error és aclarir considerablement la qüestió.

La província, en quant representa un esquarterament de la Pàtria és clar, obvi i elemental que no pot subsistir. Però en quant, amb aquest o altre nom, sigui una divisió administrativa — una divisió més de les moltes que hom pot fer — quina raó de principi pot impedir-ho? Catalunya una, amb un govern, un pressupost i un Parlament, pot tenir els departaments, circumscripcions, districtes o comarques que calguin. Com més orgues creï i més facultats delegui en ells, menys serà la concentració d'autoritat a Barcelona, i més ens aproparem a una solució federal dins Catalunya.

Ningú no podrà sostenir que la comarca — compte que segons la Ponència n'hi haurà 38 a Catalunya i que, per tant, algunes hauran d'ésser forçosament molt petites — pugui estar dotada de tots aquells organismes de govern propis del nostre temps. Organismes complicats amb funcionaris i tècnics nombrosos, no podran ésser suportats per la comarca, si no volem fer una administració carissima. Si damunt de la comarca no hi ha res més que el Govern de Barcelona, allí hauran d'anar a raure per a tots aquells serveis que no posseeixi la capital comarcal. D'on, un centralisme barceloni, que semblava un fantasme quan l'agitaven els centralistes espanyolistes de la vella província, però que ara esdevindria realitat.

Jo veig la supercomarca amb el nom que se li vulgui donar — el de vagueria no compta amb el meu sufragi i més aviat em decantaria a un menys tradicional — amb moltes de les facultats dels actuals Governs Civils i de les extingides Diputacions provincials, delegades totes i exercides en nom del Consell Executiu del Govern de la Generalitat, sota el control i l'autoritat d'aquest. I està clar amb tots els organismes tècnics i administratius, necessaris, articulats amb els de les Conselleries del Govern de Barcelona i amb els menys importants de les comarques.

Enfront d'aquest cercle supercomarcal, un Delegat del Govern de la Generalitat, les funcions del qual foren entre les dels actuals Governadors civils d'avui i les dels Prefectes dels Departaments francseos. A aquests alts funcionaris escaurien totes aquelles petites i meritòries tasques de govern directe que no estan en lleis ni reglaments; tota aquella tutela paternal que cal exercir especialment damunt dels Municipis petits, tota aquella feina de comprensió, de conciliació i d'endegament, que és fer per antonomàsia la feina d'un polític i que no em sembla possible que es pugui útilment realitzar des de Barcelona per tot Catalunya. Li escauria, especialment, la funció més delicada, la de l'ordre públic, que no crec pugui tampoc exercir-se sense intermediaris polítics entremig.

I, per últim, trobo una raó eminentment política en favor de la tesi de la supercomarca. Crec que tots estem d'acord que a Catalunya li calen unes quantes ciutats grans, molt més grans que les més grans d'avui, fora de Barcelona. Encara que fos amb detriment d'aquesta, que no ho seria, fóra una alta obra patriòtica ajudar la creació d'unes quantes metròpolis que en pocs anys comptessin o s'apropessin als 100.000 habitants. L'Estat català tindrà mitjans per anar a aquest fi. Però cap tan natural i eficaç com el de fer concentracions administratives importants fora de Barcelona, al voltant de les quals es crein interessos de tota mena i esdevinguin en un demà, no massa allunyat, nuclis considerables de població.

La futura estructura política i administrativa de Catalunya té una importància cabdal. Improvitzar en matèria tan delicada, aplicar teories sense conèixer realitats, representa un perill, un dels perills més greus que podria caure al nostre poble. La Ponència de la Divisió territorial no ha improvitzat, certament. Ha conjuminat l'ideal amb la realitat, arribant a conclusions que, pel que jo en conec, em semblen excel·lents, per bé que puguin ésser rectificades en mants detalls.

Cal esperar, ara, que una tan àrdua ponència, estudiada i meditada durant mesos per geògrafs i polítics eminents, tindrà confirmació en el Govern i en el Parlament de Catalunya.

CLAUDI AMETLLA

Costa poc de donar a la multitud una bandera; com més llampant i més virolada més seguidors tindrà. Però si el canvi de bandera no és un canvi d'esperit, què val?

NICOLAU D'OLWER

ANTENA

PARTITS CATALANS

La fòrmula donada l'any passat abans de l'instauració de la República pel P. C. R., de no establir contactes electorals amb els partits que no eren estrictament catalans, ço és, amb els que obeien a directrius i disciplines externes a Catalunya, ha estat ratificada enguany pel nostre partit i per Esquerra republicana de Catalunya en el seu darrer congrès.

No se'ns amaga que hi ha sectors i nuclis que no veuen amb goig aquesta fòrmula i més encara la seva aplicació pràctica, però per damunt de velles tendències i per damunt d'interessos secundaris, hi ha d'haver com premisa prèvia la catalanització de la política catalana, si es vol que la nova llibertat sigui estructurada i regida catalana i autòctonament. Ningú podrà deixar de reconèixer que si els partits catalans estan mediatitzas per organitzacions alienes, perilla que els nostres nuclis de governament es vegin influits per accions i reaccions al marge, per no dir contràriament de l'esperit i de l'agre de la terra i del seu esperit.

Aquesta orientació que ultra els catalanistes d'esquerra liberal, segueixen els socialistes de la U. S. de C. i els comunistes del B. O. C., cal que sigui seguida a mà dreta per la "Lliga", per tal de fer imposible que lerrouxistes i carlins puguin intervenir en la governació de la Catalunya autònoma.

RES D'ILLOT ESQUERP

I no es digui que la fòrmula referida és una realització pràctica d'aquella frase d'Ortega i Gasset quan deia que Catalunya era un "islote acantilado". Com pot ésser això un país que viu immediat a Europa i que té oberts pels amples camins de la mar tots els camins del món? Com pot ésser illot esquerp un país pròsper que necessita amb major intensitat que tots els altres pobles de les Espanyes, d'un gran intercanvi esperitual i econòmic?

Però una cosa és voler que els propis catalans governin en catalanista la seva terra nadiua i l'altra és girar l'esquena a la realitat.

Seria girar l'esquena a la realitat, pensar que obtinguda l'autonomia ja no estem lligat a totes les coses d'Espanya. Precissament és tot el contrari; mai com ara té Catalunya tants interessos a defensar a Madrid; mai com ara Catalunya té d'intervenir en la política espanyola, per tal de consolidar la seva novella llibertat i per tal d'eixamplar el radi de les possibilitats estatuàries.

Però això pot fer-se sense que els partits catalans hagin d'esdevenir tributaris dels partits espanyols. Aquesta independència que reclamem no exclueix l'establiment de llaços de relació amb els partits espanyols afins i encara més si cal, llaços de col·laboració i entesa en actuacions polítiques generals.

En una paraula, la catalanització política preconitzada és tot el contrari del que suposava la paraula tant docta com il·lusoria del filòsop castellà.

El problema de la cultura

Davant de la nostra imaginació, en el moment d'emprendre orientacions per a l'estructuració de la Catalunya autònoma, se'ns presenten infinitat de problemes, que amb llur diversitat i amb llur intensitat d'importància, sembla que pretenen entorpir la visió panoràmica, encoratjadora, de l'alliberació, tot just iniciada, del nostre poble.

Problemes, que tenen la virtut de reduir-nos a un estat de meditació profunda, que la nostra ànima, però, catalanista i plena d'efusivitat renovadora, contempla esperançada confiant amb la capacitat dels catalans.

Però entre molts, és sens dubte el que més ens preocupa en aquesta hora decissiva, com a problema bàsic, el de la cultura.

Tots els partits polítics que s'inspiren en una tendència liberal la inscriuen en lloc preferent de llurs programes i dediquen bona part de la seva tasca a l'estudi de les solucions més definitives, recolzades totse elles en una reorganització cultural que permeti fer assequible a la gran massa desamparada, de ciutadans anònims, d'introduir-se en els cercles d'estudi i de capacitació, tot pensant que, fins avui, pona part dels treballadors havien viscut al marge de tot perfeccionament intellectutl, oblidada la seva instrucció, regatejant-los-hi esforços i negant-los-hi mitjans que possibilitessin la seva elevació cívica i permetessin a uns pobres ciutadans convertir-se en grans col·laboradors dintre la democràcia.

L'escola primària, l'institut, la universitat ha estat el tríptic que amb la seva jerarquia cultural ha atret les mirades dels polítics de la República, que amb l'estimable afany de donar satisfacció al seu temperament altament humà i altament honorable, sedollat de responsabilitat, han conduït la seva pensa a l'examen acurat de les possibilitats d'una reorganització cultural.

Certament, un esperit liberal no pot pas donar-se per satisfet amb una nova estructuració de les institucions que hem esmentat. Tot seguit emprèn novament la caminata envers l'assoliment de quelcom més que satisfaci els seus anhels i llavors cal pensar amb escoles tècniques de perfeccionament industrial i agrícol.

I bé, davant la realitat de l'Estatut d'autonomia—ben migrat per cert en aquest aspecte, però que tenim confiança en superar-lo amb l'entusiasta concurs del típic temperament organitzador dels catalans — aquest problema de la cultura té el caire premiós d'una qüestió de vida o mort.

Fins ara era gairebé nulla, per no dir totalment nulla, l'activitat cultural, —descartant, naturalment, els centres de l'Estat que no satisfeien ni el mínim de les aspiracions — i unes raríssimes excepcions a la capitalitat d eCatalunya — els ateneus Polytechnicum i Enciclopèdic popular — eren tímidament els capdavanters de la nova orientació que el règim republicà té el deure de plasmar en realitats vivents.

Es ben cert que el Govern de la Generalitat en el període passat d'interinitat, va procurar intensificar l'obra cultural amb la creació de l'Institut-Escola per a la formació secundària i l'Escola Normal, Cursos d'Estiu per a la formació del mestre, que no per modesta deixa de fer-se creditora d'aplaudiments; però la tasca és tan grandiosa i les necessitats a satisfer tan premioses que les institucions creades són com la gota d'aigua en la immensitat del mar o el gra de sorra en un extens desert.

Es tan propera l'hora d'edificar la nova Catalunya que bé val la pena d'inssistir sobre un problema trascendental com el de la cultura.

Ja suposem que la gravetat del moment polític haurà fet possible que ja actualment existeixin plans concrets, i projectes estudiats que assenyalin la pauta dels mètodes i sistemes que s'han d'introduir en matèria d'ensenyament com a garantia d'una política rejovenida pels homes liberals humanitzada per l'intelligència posada al servei del desvalgut.

I s'haurà pensat amb la creació d'escoles, primàries, secundàries, superiors, tècniques; i amb la fundació de biblioteques, sosteniment d'arxius; i amb l'organització de cursets, conferències; i amb l'institució d'escoles per al perfeccionament del cultiu del camp, de granges pel foment de la riquesa pecuària.

Però hi ha un altre aspecte del problema que fins avui no hem vist plantejat.

Amb un esforç econòmic, generós, serà possible que en les urbs populoses, les ciutats d'importància numèrica d'habitants, neixin i es desenvolupin amb vida ubèrrima qualques institucions culturals, però i en els nuclis pobres demogràficament, pobles rurals, petites cèllules que vivifiquen i enrobusteixen la vida collectiva, què si fa?

Cal meditar-ho seriosament, perquè en definitiva les grans poblacions poden oferir, a tot temps, sinó una jerarquia completa de gradació instructiva, un bon nombre de biblioteques públiques i privades, de fundacions mantingudes exclussivament o amb la cooperació municipal que relativament donin satisfacció a la multitud desposseïda, però, en les poblacions reduïdes, la manca absoluta d'elements de cultura i educació sera a tot hora un oblit i una despreocupació que desmillorarà visiblement tota la tasca pro-instrucció.

No podrà obligar-se a la població rural a desplaçar-se amb desatenció dels seus interessos ni podrà condemnar-se-la a viure en un estat d'ostracisme.

I serà precís que els nostres governants se'n preocupin amb la mateixa fe, amb el mateix entusiasme, amb el mateix optimisme, que posin en els altres afers catalans.

Que no se'ns digui que per començar l'obra educativa hem de procurar que si més no estiguin ben atesos els serveis culturals de les grans poblacions, perquè nosaltres estem convençuts que els fonaments de tota organització collectiva comença pels pobles petits que són els que més s'han descuidat, pels nuclis reduïts, que mai han preocupat en el més mínim.

Vetaquí un aspecte del problema que brindo als futurs parlamentaris catalans.

Abans de que vos ho exigeixin penseu amb ells que són ciutadans com les altres, amb els mateixos drets.

LLUIS FRANQUESA

NO ÉS QÜESTIÓ DE BON GOVERN NI D'ADMINISTRACIÓ; NO ÉS QÜESTIÓ DE LLIBERTAT NI D'IGUALTAT; NO ÉS QÜESTIÓ DE PROGRÉS NI DE TRADICIÓ: ÉS QÜESTIÓ DE PÀTRIA.

(Prat de la Riba)

(c) Ministerio de Cultura 2005

Davant d'uns atacs injustos

A LA COMISSARIA NO PASSA RES DEL QUE SUPOSA EL "DIARI DE GIRONA"

Amb la capçalera insidiosa de "Què passa a la Comissaria?", han aparegut en l'abans tan assenyat "Diari de Girona", alguns escrits anònims, en els quals, sense puntualitzar fets i amb una deliberada vaguetat, tracta d'embolcallar la Comissaria Delegada de la Generalitat de Catalunya a Girona en la polseguera de calumnioses imputacions de clandestinitat en l'actuació i administració, suspectes de propòsits inconfessables.

El qui escriu aquestes ratlles, indignat per la forma i manca de fonament dels alludits articles, va creure convenient contestar-los, no sols en justificació de la conducta dels dignissims Comissari i Adjunts que constitueixen la Comissaria, sinó també en defensa pròpia i d'altres funcionaris, per la col.laboració tècnica que, per raó dels seus càrrecs, presten en l'obra de la Comissaria; però en cap dels casos havia obtingut la necessària autorització del Comissari senyor Irla, el qual no volia que es descendís al terreny d'una polèmica a què, segurament amb marcats fins de política electoral, tractava de portar els assumptes de la Comissaria el susdit "Diari de Girona", estimant endemés, que l'obra de la Comissaria era prou coneguda de tothom.

Mes en l'edició de l'esmentat "Diari de Girona" del passat dijous, apareix un altre d'aquells escrits, en el qual, fent-se ressò d'un afer de manca de cabals recaptats dels contribuents pel recaptador de la Zona de Girona, es proposa, amb malèvola intenció, donar la sensació de què tota la Comissaria està envoltada en una gravísima responsabilitat i de què ha sofert una important fallida, tractant de convertir un fet tan sensible com vulgar d'un Recaptador que distreu els diners que recull, en un cas de ressonància, com si diguéssim, un afer "Bloc" gironí.

I aquesta vegada el Secretari de la Comissaria, ja contesta, sense coneixement ni autorització del Comissari, perquè existeix una força major als obligats deures de la jerarquia, que és la d'una palesa indignació davant d'una insidiosa imputació d'abandó de l'administració econòmica de la Comissaria.

Anem, doncs, a contestar, per bé que sense afany de polèmica, la pregunta del "Diari de Girona".

En la funció de Recaptació dels Tributs de l'Estat, exercida per la Comissaria de la Generalitat, en substitució de l'extingida Diputació provincial, no tenia la llibertat d'organització que pot emprar en les funcions pròpies, sinó que havia de subjectar-se a l'estat de coses existent, d'acord amb les normes que es varen determinar en el decret de concessió del servei, en el qual s'establia que la Diputació havia de nomenar un Recaptador per cada Zona mitjançant concurs, que seria lliure, en quant a tres de les Zones, i restringit entre funcionaris del Cos d'Administració pública de l'Estat, en quant a altres tres Zones, la de Girona entre elles. Així mateix eren travades les facultats de la Corporació en punt a la fiança que devien prestar els Recaptadors per a garantir la seva gestió. Mentre els Recaptadors de les Zones lliures havien d'afiançar un 20 per cent del càrrec anual de la Zona respectiva, els funcionaris de l'Estat, preferits en les altres Zones, amb un deu per cent d'aquell càrrec ja feien prou; i la Diputació no podia exigir-los més.

La desapareguda Diputació de la Dictadura va creure convenient acceptar una concessió tan onerosa i implantà el servei.

No gens menys, fins als moments presents, el servei de recaptació s'havia desenrotllat d'un mode normal i a satisfacció de la Comissaria i de l'Estat. Tant és així, que fa ben pocs dies el Govern de la República va concedir a la Corporació provincial un premi de bonificació per l'augment de recaptació obtingut.

Però, de prompte, un Recaptador, el de la Zona de Girona, senyor Josep López Martínez, deixa d'ingressar part de la liquidació del tercer trimestre d'enguany. La liquidació va presentar-la el dia 20 de setembre proppassat, que era el determinat per la Llei, però sense acompanyar el total de la quantitat que importava l'ingrés, allegant que aquest el faria el dia 23. Arribà aquest dia, i el senyor López tampoc no aportà més que part dels ingressos que devia. ¿Què va fer aleshores la Comissaria? Cobrir-se amb l'Estat, com era el seu deure, puix no procedint d'aquest mode, el descobert del Recaptador respecte de la Comissaria, s'hauria convertit en descobert d'aquesta respecte de l'Estat.

Quant al procediment a seguir contra el Recaptador fallit, l'Estatut de Recaptació el prescriu en forma ben clara i detallada, i els tràmits reglamentaris adients al cas, s'han complert ttots i en el seu degut temps, i no pas en forma clandestina, com tan lleugerament i maquiavèlica afirma "Diari de Girona".

El que no es pot entendre en l'article a què alludim del "Diari de Girona", és aquella imputació que es fa a la Comissaria d'atribuir el cas del Recaptador Sr. López a un "retrassament en els ingressos que la Comissaria deu fer a la Hisenda." ¿Retard de qui? Si és de la Comissaria, ¿còm explica l'articulista el que ell afirma i censura, de què la Comissaria hagi fet l'ingrés pel seu compte d'una suma considerable a la Caixa de l'Estat? Es evident que aquest ingrés ha hagut de realitzar-lo la Comissaria per tal d'evitar un retard i posar-se a cobert de les seves obligacions. I si aquell retret de retard perjudicial el refereix "Diari de Girona" al Recaptador, en aquest cas incorre en manca de sentit la seva acusació, puix que és ben evident que el Recaptador no sols ha incorregut en retard dels seus deures, sinó en vertadera fallida; i essent així, resulta que l'autor d'aquell escrit pren, conscientment, o per no saber el que es diu, l'efecte per la causa, perquè precisament la Comissaria es vegé obligada a fer l'ingrés a la Hisenda de l'Estat, dels seus cabals propis, per a no incórrer en un retard d'ingrés i en la responsabilitat d'una icautació de tot el servei, és a dir, del servei de totes les zones de la província, per part de l'Estat.

La Comissaria, doncs, pesi a les malèvoles acusacions del "Diari de Girona", ha complert el seu deure, en aquest cas, com ho fa en tot el que és de la seva incumbència, sense que ningú pugui acusar-la de negligència en prendre totes les mesures procedents per a assegurar la cosa per ella administrada.

Sabuda la fallida del Recaptador, la Comissaria actuà tot seguit i va posar-la en coneixement del Sr. Delegat d'Hisenda. A l'ensems instruí expedient a l'"alcançat", el va suspendre del càrrec, es formà la liquidació provisional, s'entaulà l'acció judicial que calia i organitzà, als pocs dies de la fallida, les noves Oficines de Recaptació de la Zona de Girona, en una dependència de la Casa d'Assistència i Ensenyament. I mercès a aquest zel i a aquesta diligència en la seva actuació i a les intervencions personals dl Sr. Irla, s'haurà pogut garantir gairebé tota la quantitat desfalcada, essent la diferència, cas d'haver-n'hi després de realitzada la liquidació definitiva, d'una quantia tan insignificant, que podrà cobrir-se sense perjudici dels cabals de la Comissaria.

Com aquesta que queda exposada són totes les crides d'alarma que, contra la Comissaria, sol fer periòdicament el "Diari de Girona"; havent de fer esment, com a contradicció a una acusació de manca de pagament als creditors que aquell periòdic féu en uns dels seus escrits anteriors, i que reprodueix en l'últim que comentem, que precisament en el "Butlletí Oficial" de la mateixa data d'avui, es pot llegir una llista de lliuraments posats al pagament pel Sr. Comissari, que importa la suma no despreciable de 178.260'40 pessetes, i que si abans s'havien demorat pagaments, era per manca de puntualitat del Banc de Crèdit Local en la remissió de l'import d'obra realitzada, no imputable a aquesta Comissaria.

I ara, per acabar, direm a qui escriu els articles blasmadors de l'actuació de la Comissaria, que sols podria justificar-se el seu procediment de difamació, si havent tractat d'assabentar-se dels assumptes que tant li fan coure els ulls, en l'únic lloc on deuria, que és en les dependències de la pròpia Comissaria, i, en últim cas, en la Secretaria, oberta sempre al públic, no hagués pogut treure l'aigua clara de les informacions rebudes; i no havent-ho fet així, bé podem constatar que el seu mode de procedir és ben poc escaient en un periòdic que tant s'alaba de cristià i que, tanmateix, segueix les normes d'aquelles publicacions extremistes que no reparen en mitjans per a posar en entredit els homes més honorables i les coses més sagrades.

Girona, 1.er d'octubre de 1932. — El Secretari de la Comissaria, **JAUME BRUNET.**

GIRONI

No creguis els que et d'uen que el règim no influeix en el nostre plet.

La monarquia no volgué estudiar-lo.

La República, l'estudia i el resolt, sinó favorablement, en mires a una solució transitòria aceptable.

No pots ésser altra cosa que catalanista i republicà.

ANTENA

ALIANCES

S'ha propalat per algú que s iel P. C. R. defensava l'establiment de coalicions electorals, era per insuficiència i com si extengués una mà de mendicant d'actes.

No ens extranya s'hagi dit això en un país de tan accentuada ineducació política, en el que és costum per a combatre l'enemic, d'atacar-lo amb el menyspreu i de llençar-li grapats d'improperis.

Ningú negarà però que la posició del P. C. R. és la més ajustada a una estricte doctrina democràtica.

Perquè no és feta a cau d'orella i en clandestinitat, sinó exposada a plena veu i a la llum del dia.

Perquè atés el sistema electoral majoritari, la coalició és el sistema que supleix en part la equitat que entranya el sistema de representació proporcional.

Perquè dóna lloc la coalició a que, sense negar els drets del més fort a tenir majoria i governar el país, tinguin representació, vot i veu, uns sectors d'opinió que no per ésser minoritaris són menys respectables.

Perquè la matisació parlamentària en moments constituents, és indici de riquesa democràtica i possibilita en un futur més o menys immediat, la reconstitució política dels nuclis d'opininió en busca de constituir partits més amples i estabilitzats.

Si a un criteri tan sòlidament argumentat, se li volen retreure intencions minúscules, o la denigració es converteix amb arma sistemàtica de combat o el llot de la mala intenció ha contaminat els que sempre tenen el dicteri a flor de llavi.

L'ÈXIT D'UN CURSET

Els de "Foment Catalanista Republicà" poden estar satisfets de la concurrència de socis en el local social d'ençà de la seva inauguració, fa cosa de tres mesos, indici de la creixença persistent de l'entitat, aconseguida sense faramalles ni autobombos.

Ara mateix — després d'una junta general per a tractar d'eleccions en la que hi hagué una vibració magnífica en el nodridíssim contingent de militants que hi assistí amb un esperit de civiltat no menys magnífic — les primeres lliçons del curset d'ortografia catalana inaugurada aquesta setmana i a càrrec del benvolgut consoci senyor Pere Carreres, han estat una nova revelació de les possibilitats del "Foment" que compte amb un estol de joventut com cap altre entitat política gironina.

A quaranta set han arribat els assistents inscrits a la primera lliçó, nombre que encara tendeix a créixer, puix que són molts els que han manifestat el desig de seguir els ensenyaments que es donen de gramàtica catalana, més que mai avui necessaris per a llevar-nos de damunt la vergonya de no sapiguer escriure la nostra llengua i per a actuar els drets de llibertat que han estat consagrats per la legalitat constitucional.

Ens plau senyalar aquest èxit per l'honor que fa a la sensibilitat patriòtica dels catalanistes republicans de Girona i pel que representa en coratge i optimisme per la nostra novella i benvolguda entitat.

LES INCOMPATIBILITATS

Les Corts de la República hauran enllestit en pocs dies la nova llei d'incompatibilitats. En pocs dies s'ha despatxat una disposició legal que en les velles Corts monàrquiques hagueria costat mesos de discusió acadèmica i bizantina. Això demostra la capacitat de treball i la sobrietat oratòria del parlament republicà, modèlic com cap altre.

El nervi de la nova llei respon al tó general de la República; així és exigent i severa la normativa establerta.

Ho és, no pas per a contrarrestar una campanya d'escàndol, sinó per propi convenciment. El nou règim

La primera Fira gironina

Enguany, les Fires i Festes de Sant Narcís, es veuran alegrades amb un número nou: **La Primera Fira Comercial de Girona.**

Aquesta manifestació de vitalitat del comerç gironí es presta a moltes consideracions, perquè si bé és veritat que dintre el món comercial no és res de nou, dintre la tranquil.la vida gironina, és una extraordinària manifestació comercial que cal remarcar, puix ultra la seva natural acció de propaganda actual, pot ésser la primera fita d'una actuació periòdica que porti grans beneficis en el desenvolupament natural del nostre comerç i de la nostra indústria.

Hem parlat amb els organitzadors que sota el patronatge de l'Ajuntament atenen tot quant fa referència a la **Fira Comercial** i el seu engrescament se'ns ha encomanat. Una cosa tan complicada a primera vista com sembla als ulls dels profans una organització d'aquesta naturalesa i si els sentissin explicar a ells, que us parlen damunt les ales del seu entusiasme, us semblaria la cosa més fàcil del món. Tot està previst. Tot rutlla divinament. Avui fa exactament deu dies que es llançà la idea pel senyor Vilardell, de la Comissió de Fires i Festes, i ja podem dir que virtualment està tancada la inscripció dels "stands" perquè els 23 que solament permet construir el poc espai de temps que manca per a Fires, s'han emplenat ràpidament... i la gent que es quedarà sense!

La I Fira Comercial de Girona, que sota el patronatge de l'Ajuntament tindrà lloc dels dies 28 de l'actual al 5 d'octubre, servirà també com una experiència. Palesarà en aquests esperits mesquins que no creuen que la generació actual ha trencat per sempre els motllos vells, que fins a Girona, la nostra tranquil.la ciutat, també hi arriben les alenades encoratjadores del progrés comercial i que la nostra ciutat no viu reduïda dintre un propi cercle, sinó que sota la bandera barrada, símbol de pàtria i de fe, té els ulls fits a l'Europa i viu intensament l'hora present.

Ara que Catalunya té damunt seu les hores gràvites de la seva reconstrucció, cal que les comarques aportin el seu esforç a l'obra comuna. No cal tancar-nos dintre les parets mestres del nostre conformisme i buscar l'esplendor de la nostra ciutat en unes concessions més o menys autònomes del Govern de la Generalitat. No, cal que totes les comarques intensifiquin la seva vida comercial i industrial o agrícola; cal que superem les nostres possibilitats naturals, basant-nos, naturalment, en l'estudi i en les possibilitats de cada u, però cal sempre tenir en compte una cosa primordial i que si de bell antuvi sembla sense transcendència ulterior, la pràctica ens ha demostrat quanta importància té, i és que hom, per damunt de tot, ha d'ésser optimista i que totes les empreses, per difícils que siguin, si s'emprenen amb optimisme, ja hi ha un cinquanta per cent guanyat.

LLUÍS D'ARMENTERA

Partit Catalanista Republicà

ASSEMBLEA INTERCOMARCAL DEL P. C. R. A GIRONA

Diumenge passat, al Foment Catalanista Republicà de Girona, va tenir lloc l'anunciada Assemblea intercomarcal, amb assistència de delegats de gairebé la totalitat de les nombroses organitzacions adherides al P. C. R. en la circumscripció electoral de Girona, a l'objecte de prendre acords en relació a les circumstàncies polítiques del moment.

Ocupà la presidència el senyor Camps i Arboix, el qual, després de saludar els delegats, es referí a la creixença d'entitats adherides a la política del P. C. R., escampades arreu les comarques gironines.

Després d'ésser proposada i acceptada com a base de discussió la Declaració aprovada per la Junta general del Foment Catalanista Republicà, de Girona, es deliberà amplament sobre els diferents punts consignats en l'esmentada Declaració, adoptant-se els següents acords:

1. L'Assemblea ratifica la seva conformitat amb l'orientació política seguida a les comarques gironines per les organitzacions adherides al Partit Catalanista Republicà.

2. L'Assemblea acordà anar a la lluita en les vinents eleccions per a Diputats a la Generalitat de Catalunya.

3. L'Assemblea s'adhereix a la Declaració del Consell Central del Partit Catalanista Republicà, de 12 de setembre darrer, que propugna el principi d'establir coalicions amb altres partits o nuclis d'opinió catalanistes i republicans d'esquerra liberal, per creure-ho d'acord amb la política seguida en les nostres comarques i el

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

SUCURSAL DE GIRONA

FESTA DE L'ESTALVI.- 31 octubre de 1932

10 Beques de 500 pessetes cada una - Pessetes 5000.

El Consell d'Administració de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, Sucursal de Girona, ha acordat, en celebració de la FESTA DE L'ESTALVI, destinar CINC MIL PESSETES, per tal de contribuir a les despeses d'estudis d'impositors o fills d'impositors de la susdita Caixa.

Per tal de tenir dret a l'esmentada subvenció, caldrà demanar-ho per escrit dirigit al Sr. Director de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, Sucursal de Girona, essent condicions indispensables les següents:

Esser impositor o fill d'impositor, amb llibreta oberta en aquesta Sucursal.

Deuran acompanyar-se a l'instància els documents següents:

Certificació de l'Alcaldia acreditativa dels béns que posseeix l'interessat i els seus pares.

Certificació de bona conducta

Certificació acreditativa de la capacitat per els estudis, lliurat per la direcció de l'escola o taller on darrerament hagi estudiat o practicat.

Per a la classificació es tindrà en compte, la major capacitat, el grau de pobresa i l'antigüitat de la llibreta.

(c) Ministerio de Cultura 2005

més beneficiós als interessos de Catalunya.

4. L'Assemblea acorda que en la possible candidatura de coalició es tingui en compte l'adequada proporcionalitat de representació del P. C. R., per tal que, de fet, tingui aplicació el principi de la representació proporcional.

5. L'Assemblea considera que els candidats que representin el partit han d'ésser preferentment persones que, ultra llur solvència moral i llur mèrit, resideixin a les nostres comarques, i, en el possible, als diversos nuclis comarcals.

Finalment s'acorda nomenar un Comitè constituït per representants de totes les comarques, encarregat de complimentar els acords de l'Assemblea.

Beques municipals

Aquesta Excma. Corporació Municipal, en sessió del dia 30 del prop passat mes de setembre, acordà la creació de dues beques amb destí a estudis universitaris, a l'Escola Superior del Magisteri o a Peritatge Industrial, subjectant-se llur concessió a les següent:

Bases:

1. Sota la denominació de "Beques Girona" se n'estableixen dues per a cursar estudis de la Licenciatura de Ciències o Lletres, la una, i per a l'Escola Superior del Magisteri o el Peritatge Industrial a càrrec de la Generalitat, l'altra; la dotació de cadescuna d'elles serà de 1.500 pessetes.

2. Els aspirants deuran acreditar la pobresa relativa d'ells i les seves famílies, i a l'efecte, podran sol.licitar-ho tots els joves d'ambdós sexes, fills d'obrers i empleats de totes cases que justifiquin que els ingressos acumulats de tota la família són inferiors a 5.000 pessetes anyals.

3. Es condició precisa, ésser natural de Girona, o portar una residència habitual durant més de cinc anys, comprovada per mitjà del Padró d'Habitants.

4. Presentar un certificat del Director del Centre d'ensenyança on hagi cursat els estudis precedents l'alumne sol.licitant, relativa a la capacitat intelectual que ha merescut al Claustre de Professors.

5. Per tenir dret a l'adjudicació de la Beca, haurà de demostrar-se l'aprofitament de l'alumne, mitjançant l'aportació de les qualificacions obtingudes, siguent preferit, en cas d'existir varis sol.licitants, aquell que acrediti posseir un expedient acadèmic més brillant, sense oblidar, però, el requisit previ de pobresa.

6. Els beneficiaris percebran la quantitat de 500 pessetes en el moment de matricular-se i la resta de la quantitat, a raó de 125 pessetes mensuals, llurs pares cada primer de mes, a partir de primer de novembre, fins a primer de juny.

7. La beca s'entendrà subsistent per a tota la carrera, però, per tenir dret a continuar-la, deurà acreditar-se cada curs la suficient capacitat, aplicació i disciplina, poguent ésser retrada retirada solsament per acord exprés de la Corporació, en el cas de mancar el becari alguna de les circumstàncies abans expressades, previa formació de expedient amb audiència de l'interessat.

Mirador literari

Acusem rebut del llibre "Memòria d'un gironí", del nostre bon amic Vinyes.

El llibre, bellament presentat, és degut als obradors de J. Masó, i la coberta és obra ensertadíssima del mestre Aguilera.

En parlarem més extensament la setmana entrant.

* * *

Hem rebut el primer número d'aquesta nova revista setmanal, que veu la llum a Barcelona.

Excel.lent-ment orientada, i amb una col.laboració brillantíssima, és la revista que esperàvnm, òrgan imprescindible del nostra Teatre Nacional.

La presentació tipogràfica, fluixeta.

Celebrem la seva aparició i corresponemals seus desitjos oferint la nostra col.laboració per tot quant sigui necessari.

Ajuntament

Baix la presidència de l'alcalde, senyor Santaló i amb l'assistència dels regidors Tordera, Vilardell, Julià, Cerezo, Busquet, Ventura, Busquets Norat, Vidal, Palol, Dalmau, Tomàs, Bonmatí, Rahola i Colomé.

Es llegeix i aprova l'acta anterior.

A la correspondència i despatx oficial anotem:

Una comunicació del nou governador eclesiàstic, oferint-se, en motiu de la seva presa de posesió.

Un escrit de l'Orquestra Sinfònica de Girona, proposant que les audicions que ella efectui al teatre Municipa' es cedeixin gratuitament als orfeonistes i obrers les localitats del segons pis.

De les Aigües Potables de Girona, demanant es nomeni un representant de l'Ajuntament per parlar d'un aprofitament d'aigües.

Relació dels serveis de la Guàrdia Urbana del mes de setembre.

Liquidació de les Escoles de Pedret del passat mes.

S'aprova un dictàmen de Foment, relatiu a l'arranjament i empedrat del pont sobre el Güell de la Rda. Ferran Puig.

Seguidament, el dictament sobre construcció de l'edifici de la Guarderia de nens, promou un ampli debat, en el qual intervenen els senyors Busquets Ventura, Tomàs, Dalmau, Cerezo i Bonmatí. S'aprova construir aquest edifici al local designat d'acord als plànols esmentats, i consultar el tècnic si és possible construir la casa per habitació dels mestres del terreny sobrant.

S'aprova concedir el Teatre a Manuel Montany i Pere Mitjà.

El senyor Tomàs demana detalls de la progectada Fira Comercial de Girona, perquè per les opinions que ha recollit, veu que es tracta d'una iniciativa particular, i ell creu que tindrà de portar-la a cap l'Ajuntament per pròpia iniciativa.

Li contesta el Sr. Vilardell, dient que, fent ús del vot de confiança otorgat per organitzar les Fires d'enguany, es podria estalviar aclariments, però que està disposat a donar-los. Diu que la Fira Comercial, és deguda a iniciativa de la Comissió de Festes, però que, por impossibilitat de portar-les a cap per el personal de l'Ajuntament, degut a la premura de temps, i coincidint amb a iniciativa particular d'uns gironins, esperonats per ell, la Comissió patrocinava la Fira Comercial, de la mateixa manera que patrocina totes les iniciatives particulars que per Fires tenen lloc a la nostra ciutat.

El senyor Tomàs no està conforme amb aquestes manifestacions, quan veu que la Fira ha d'ésser obra exclusiva de l'Ajuntament, corrent tot risc econòmic.

Intervenen en el debat els senyors Palol, Bonmatí, Cereza, Tordera i la presidència.

El senyor Tomàs presenta la seva opinió com a proposta o sia que la Fira Comercial sigui de completa incumbència de l'Ajuntament, àhduc, sense prescindir de la col.laboració dels que actualment la projecten.

El senyor Vilardell insisteix i mostra textos com l'Ajuntament patrocina la Fira i creu que l'assumpte ja està completament debatut, perquè s'han donat les explicacions demanades a desgrat de poder-ne prescindir, si li hagués plagut fer ús del vot de confiança donat a la Comissió per l'organització de les Fires d'enguany.

Es passa a votació la proposta del senyor Tomàs, i és rebutxada, amb els vots a favor del senyor Bonmatí i Busquets Norat.

El senyor Bonmatí explica el seu vot i creu desenfocada la qüestió per part del seu company de minoria i té mots de lloança pels actuals organitzadors.

El senyor Tomàs prega a l'alcaldia es prenguin les deguden precaucions perquè s'intensifiqui la vigilància de nit.

Sense res més, s'acaba la sessió.

El castellà, que arribà un temps a ésser una de les primeres llengües literàries (tal volta la primera), no és arribat mai a la condición de veritable llengua intensiva. Per què? Perquè a Espanya no s'és format encara un nucli d'adoctrinament, un fogar de difusió científica.

GABRIEL ALOMAR

ANTENA

necessita de l'esforç de tots, però necessita que tots apliquin a la funció encomanada tota la capacitat del seu esforç. Per això ens ha semblat un error la duplicitat o multiplicació de càrrecs.

Si aquesta acumulació però és tolerable en moment excepcional pre-constituent i constituent, no seria admisible que es consentís en el moment normal. Pel contrari, com hem dit, cal ésser sever en aquest punt per a no donar un espectacle de voracitat; per a posar en joc la major suma de valors individuals, i per a exigir que tothom redituï en l'exercici de la pròpia tasca tot allò que pugui donar de sí.

Tant-de-bó els partits catalans ho tinguin per norma en el moment de triar llurs representants pel primer parlament de la Catalunya autònoma.

QUÈ S'HAN CREGUT?

La baixa animeta de "Diari de Girona" ha volgut treure partit d'un afer irregular, del que en són agens i per tant immunes els homes de la Comissaria, per a xipollejar inhonestament amb insidies velades i malèvoles. El secretari de l'entitat, senyor Jaume Brunet, que ningú podrà titllar d'apassionat i qual tendència ideològica no és sospitosa de malavolença sense motiu contra el collega, ha escrit un article fort de calificatius i d'airada escomesa per l'innoble i a la vegada imprudentíssima campanya de "Diari", que s'atreveix a parlar del que no sap, sense mirar prim si l'índole delicada de l'assumpte li podria aconsellar caminar amb peus de plom. Poc a poc fins els seus l'iran coneixent!

Però tot això ja està judicat i no hem d'entrar en polèmiques estantisses, ni menys ressucitar-les. El que ens ha xocat darrerament és que l'editorialista censuri que els membres de la Comissaria no contestin les seves preguntes ni vulguin entaular polèmica.

Què s'han cregut? És que els homes públics, han d'estar a la mercè del primer sobrevingut, o de la covardia emboscada, per a divertir els més insans capricis?

Bé massa — per dues vegades — que un membre de la Comissaria entrenyable amic nostre, donant la cara com és degut, ha descendit a contestar el cada dia més insolvent collega. Insolvència en creixen, que ja determina que es deixin incontestats els seus escrits de redacció.

Recordem per acabar, un fet que retrata a "Diari" de cos enter. Dia si dia no, té temps que li sobra per a esmerçar-se en atacs insidiosos i biliars, però ni la seva "pietat" ni la seva "equanimitat" li han deixat lleure per a dir un mot sobre el llibre publicat per la Comissaria, en el que s'exposa detalladament l'obra realitzada des del 14 d'abril, aquella obra que encara ara té el "tupé" de titllar de clandestina.

CÀRRECS ECLESIÀSTICS

Quan de Roma es nomenà, inesperadament al Bisbe de Vic, Administrador Apostòlic de la diòcesi de Girona, recollírem els comentaris que es feien en els medis catòlics de la diòcesi, favorables al nomenament, vingut en vigilia de què el Capítol Catedral havia de fer el nomenament de vicari capitular. Els comentaris eren favorables al fet, puix que pressagiaven el resultat d'excluir de l'alt comanament diocesà les persones que fins ara l'exercien, amb disgust i censura del bo i millor de fidels i clergues.

La sorpresa ha estat grossa quan s'ha vist que el senyor Bisbe de Vic, nomenava per Governador Eclesiàstic a l'ex secretari de cambra del difunt prelat, el reverend Canadell, que s'ha congriat generals antipaties en els llargs anys que té ocupant càrrecs preeminents a Girona. D'altra banda, la mentalitat del favorescut, d'un es-

Lletra oberta

6 d'octubre de 1932

Sr. Director de VIBRACIO

Ciutat

Molt senyor meu: Espero de la seva amabilitat, voldrà donar cabuda en les planes del diari de la seva direcció, a la següent carta oberta, dirigida amb data d'avui al Sr. Director del "Diari de Girona".

Amb gràcies a la bestreta romàn de vostè afm. s. s.

J. Surís

CAIXA D'ESTALVIS DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Sucursal de Girona

Sr. Director de "Diari de Girona".

Ciutat.

Molt senyor meu: En un article anònim publicat en data 5 del mes qu esom en el diari de la seva direcció, sota el títol "Allò que passa a la Comissaria", en un dels paràgrafs del mateix, s'afirma que la Comissaria de Girona es creia en el dret de fer cert pagament a la Hisenda de l'Estat, amb cabals de la Comissaria o de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat.

Com això podria donar lloc a equivocades interpretacions, dec manifestar-li, que no obstant i estar aquesta entitat sots el Patronat de la Generalitat de Catalunya, és un Organisme del tot independent d'aquella i, per tant, de conformitat amb els seus Estatuts, no fa pagament de cap classe sinó a aquelles persones i entitats amb compte obert i ròssec disponible; amb el qual queda ja ben entès, que aquesta Caixa d'Esatlvis, contràriament del que es desprèn de l'esmentat article, no ha avançat cap suma a la Comissaria de Girona per atendre al pagament de què s'ha fet esment.

Així, doncs, espero no tara constar donant publicitat a la present carta oberta, per a rectificar aquella del tot gratuita i mal intencionada afirmació.

Aprofito aquesta avinentesa per a saludar-lo ben afectuosament.

J. SURIS, Director

Mirador cinematogràfic

SALO GRAN VIA

D'un temps ençà, l'empresa d'aquest cinema ve oferint-nos un enfilall de cintes sonores que captiven de veritat.

Demostrant un envejable coneixement de la psicologia del públic cinèesta gironí, aquesta empresa ha creat, de fet, el Palau de l'Opereta cinematogràfica a la nostra ciutat.

N'es una realitat contundant les les moltes que ja porta projectades, i les que actualment té en cartera.

Tota aquesta apologia del Gran-Via, que considerem justa i merescuda, ens concretarem a la crítica de la sessió del dijous.

Si no fos que dintra la cinematografia mundial, la Ufa ocupa un lloc de preferència, ni hauria prou amb la cinta "El Danubio Azul" perquè s'acredités encejàblement.

La base primordial de tota película era, fins fa poc, el seu argument. Segons la intensitat d'aquets, la cinta era juhjada, bona o dolenta. A voltes, una superació dels intèrprets aconseguia fer reixir un film, en sí mateix mediocre, però això succeia contades vegades.

Amb el cine sonor, les coses han variat.

Veient "El Danubio Azul", ens convencèrem que quan la direcció d'un film està en bones mans, i es compta amb l'ajut de bons intèrprets, àdhuc mancat d'argument, la cinta reixirà sempre si, a més té l'encert de posseir una bona música.

Sensa intensitat dramàtica ni còmica, gairebé sensa argument, valgen-sa solsament d'una interpretació insuperable i d'una poste en escena m'és insuperable encara (oh, aquella festa dels "Zingars", a plébose celebren la lluna nova) l'espectador se sent part integrant de la mateixa cinta, i quan l'orquestra del gran Rode ens suggestiona amb els seus valsos airosos o amb les seves cançons, plenes de melangia,, la fusió espiritual entre protagonistes i espectadors, és gairebé perfecta.

Hi ha un vals, el que porta el nom de la cinta, en que l'orquestra de "Zingars", fascinats per el sentiment amb que els dirigeix el seu Rode, es lliuren de tal manera a la cèlebre melodia, que aconsegueixen electritzar el públic amb el seu art insuperable. Son un moments que valen per tota la película, amb tot i que ja hem dit que aquesta no és de les corrents.

Completava el programa la cinta "Humo de pólvora", la qual perteneix a les dites de l'Oest, i què, sense tenir res de particular, fou lo suficient "digireble" per a que el públic se l'empasés, fen-t-hi brometa en alguns troços.

(EXTRA

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

SUCURSAL DE GIRONA: Plaça del Oli núm. 1

COMPTES DE CONTRIBUENT

En combinació amb el Servei de Recaptació de Contribucions de les Comarques Gironines, que està a càrrec de la Comissaria de la Generalitat, té establerts la Caixa d'Estalvis uns comptes, mitjançant els quals i amb càrrec als mateixos cuida aquesta Caixa del pagament dels rebuts de contribució Industrial i Territorial (Rústega i Urbana). Utilitats sobre sòus, sobre participació en els beneficis, sobre timbre de negociació, sobre interessos d'Obligacions de Companyies, Corporacions i particulars i, en general, de tots aquells pagaments que deguin efectuar-se per tots els conceptes d'ingrés directe, qual quantia i concepte sigui notificat prèviament per la Delegació de Finances, a qual efecte el Servei de Recaptació de Contribucions cuidarà d'avisar als contribuents els ingressos directes que deguin efectuar, i, conseqüentment, donarà a la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya l'oportú avís.

Així mateix, cuida aquesta Caixa de pagar i retirar, amb càrrec als mateixos comptes i subjectant-se a les mateixes condicions, els rebuts de Patent nacional de circulació d'automòbils.

Tots els rebuts, comprovants i patents retirats per mitjà de la Caixa d'Estalvis, són enviats a domicili de l'interessat, acompanyats d'una carta explicativa de l'estat i saldo del seu compte de contribuent, sense cobrar per aquest servei de pesa de cap mena, salvant el de correu, si la mateixa es veiés obligada a utilitzar-lo.

Els saldos creditors dels comptes de contribuent devengaran un interès del 2 per 100 anual a favor dels titulars dels mateixos, en igual forma que es ve abonant als titulars llibretes d'estalvi a la vista.

Des d'aquesta data queda obert al públic aquest nou servei.

Per a més detalls a les Oficines de la Caixa, Plaça de l'Oli, 1.

Girona, 21 de juny de 1932.

(c) Ministerio de Cultura 2005

SURT ELS DISSABTES.
La correspondència al Director
SUBSCRIPCIO: 2'50 PTES. TRIMESTRE

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

REDACCIO I ADMINISTRACIO:
Plaça de la Independència, núm. 8, pral.
TELEFON NUM. 396

Mirador esportiu

CAMPIONAT DE CATALUNYA
Grup preferent

Resultats de la primera jornada.
Atlètic Sabadell-Manresa, 2-1.
Iluro-Ripollet, 4-1.
Girona-Terrassa, 1-0.
Sant Cugat-Granollers, 1-3.

Classificació

	Punts	Gols
	J. G. E. P.	F. E. P.
Granollers	2 2 0 0	6 2 4
Girona	2 2 0 0	4 1 4
At. Sabadell	2 1 0 1	2 7 2
Iluro	2 2 0 1	5 4 2
Terrassa	2 1 0 1	6 1 2
Manresa	2 1 0 1	5 3 2
Ripollet	2 0 0 2	2 7 0
Sant Cugat	2 0 0 2	2 7 0

Partits per demà

Manresa-Girona.
Granollers-Atlètic.
Iluro-Sant Cugat.
Terrassa-Ripollet.

***

Comentari. —Ha passat la segona jornada i poc de nou podem afirmar en el nostre comentari, a possibilitats més o menys concretes. Això, però, no ens priva d'assegurar o quan menys d'assenyalar el més probable candidat a l'últim lloc de la classificació, que per avui ja és qualcom.

Naturalment, ens referim al Sant Cugat, equip principiant en aquesta competició, que mereix per part nostre el primer diagnòstic greu.

Potser és un xic prematur per a fer públic certs pronòstics, més avui per avui no en farem cap més puix que ja ens lleurà a mesura que es vagin desenrotllant les pròximes lluites.

Els resultats aconseguits pels demés equips que formen aquest cercle denominat Grup Vallès, ens semblen a primer albir força normals, si bé podrie mdestacar-ne la desfeta del Ripollet com a resultat més abultiu de la jornada; per altra part, no cal pas donar massa importància en aquestes actuacions en camps adversos, on els factors tan sovintment excusables de públic, camp contrari, etc., etc., hi juguen un paper força preponderant i en mantes ocasions definitiu.

En fer aquests comentaris, per modestos que siguin, hom no pot pas avançar massa en cercar-hi una justesa extremada de precisió, comptant solament amb els primers resultats, avui dia ja coneguts. Hem d'acceptar en principi, i, diumenge a Vista Alegre pogueren copsar gran nombr ed'aficionats, com el nostre primer equip encara... no ha pas arribat en el seu **moment**, per a mostrar-nos una perfecta cohesió i donar totes les línies el seu just i màxim rendiment que sols pot aconseguir-lo mitjançant una perfecta compenetració i intel.ligència acurada de tots els jugadors, cosa sols assequible després d'haver jugat alguns partits.

En el mateix cas del Girona, segurament d'altres equips s'ni deuen trobar. Són coses aquestes tan palpables i reals que ens sembla obvi insistir-hi massa.

Podem dir, doncs, que la segona jornada s'ha resolt normalment.

UNA IMPRESIO DEL PARTIT GIRONA-TERRASSA

No en va anunciàvem la setmana passada, en aquestes mateixes columnes que, el partit a celebrar en el camp de Vista Alegre entre els equips Girona i Terrasa, mereixeria l'interès de tota l'afició gironina. Una prova d'aital afirmació la trobàrem tot seguit a l'entrar a l'Estadi i veure una nombrosa concurrència que hi donava un agradable aspecte ple de brillantor i a la vegada envoltava la palestra d'un accentuat relleu extraordinari. Un altre punt a constatar de l'expectació i llurs conseqüències d'aques tpartit l'hem viscut durant tota la setmana, en cada penya o reunió on si trobava algun aficionat, no cal dir que no es parlava d'altra cosa.

Dels comentaris i ressenyes aparegudes en la nostra premsa, cap s'ha escapat de la crítica d'una gran quantitat d'aficionats—els més entusiastes, per cert!—alguns no han coincidit i molt menys acceptat o aprovat de la manera com ha estat vist i comentat aquest segon partit de campionat.

Per la nostra part, ho trobem molt lògic i natural, més no podem estar-nos d'exposar una petita observació sobre aquest punt de coincidència, entre el crític i el llegidor que també ha presenciat la partida.

Quan per la nostra missió ens traslladem a totes les manifestacions esportives, per a copçar-ne tota la seva importància, per a més tard donar-la a la publicitat, ultra una imparcialitat manifesta ens cal seguir les lluites despossèits de tot partidisme i en major grau en el cas que motiven les presents ratlles per tractar-se de partits de macpionat de futbol, tan fàcils a diferents punts de vista. Tota vegada que nosaltres més que un esplai o interès partidista per algun dels litigians, ens hi mena un afany d'informació, per coseqüent i tenim en primer lloc un deure a complir, co que ens facilita veure el desenvolupament de les jugades amb una més perfecte disposició, d'aquesta manera hom pot ferne deduccions i exposar-les fredament a la premsa amb l'objecte primordialíssim d'informar primer i estimular als que tenen cura de les directrius del nostre futbol, amb la finalitat exclussiva de cercar-hi entre tots tot allò que beneficii i redundeixi a un major rendiment i eficàcia dels representants del futbol gironí.

* * *

El partit. — Una vegada la parella de la guàrdia civil apuntà el nas per davant de les guixetes on s'hi troba la porta d'entrada, l'àrbitre feu sonar el xiulet.

Començada la palestra, en els primers moments ja albirem que la lluita serà acompanyada d'un joc dur, precisament joc de campionat. Un excés de nerviosisme plana damunt dels 22 jugadors, però un afany de superar-se els fa emplear-se a fons amb gran acometivitat per ambdues parts.

En els primers moments causà forta impressió l'acometivitat de l'eix gironí on hi relluïa una nova figura (?) que poc a poc s'anà apagant. En la primera part el joc es desenrotllà en el mig del camp amb lleuger domini dels forasters, tot planejant algunes avançades que no passaren del duo defensiu que tallà ràpid i amb valentia. Els dos porters no tocaren pilota.

El Terrassa causà tot seguit bona impresió donant en tot moment una major impresió de qualitat de joc i sobretot les seves línies responien totes amb perfecta intelligència i compenetració, donant la impresió que era indubtablement el millor sobre el terreny.

Per contra el Girona durant la primera part se'ns mostra quelcom apàtic, preferentment el quintet atacant que jugà completament descoesicrat, i no ens produí ni una avançada que produís sensació de perill i arribes a fer vibrar el respectable, tan ben disposat com es trobava per mostrar amb el seu entusiasme tot el seu goig a la primera avinentesa.

Amb un empat a zero gols acabà la primera part.

Espectació; comença la segona meitat de la lluita i sembla tolment que la davantera local està més ben disposada per a produir els primers moments de perill davant la porta dels adversaris. Els egarencs juguen fort i conserven el joc perfecte, amb el qual ens han obsequiat primerament, també deixen entreveure que la fama conquerida que tothom els reconeix té un un fonament. Principalment l'eix de l'equip és quelcom formidable, els demés no desentonen, però a la vegada podem admirar i tèmer l'ala dreta de la davantera que juguen magnificament, mostrant-se els més perillosos i d'ells tothom espera el primer disgust.

* * *

Com actuaren els jugadors. — Començant per el porter direm que no tingué ocasió de fer ús del seu rendiment si bé en les poques ocasions que intervingué o feu encertadament i gosariem a dir amb accés de confiança. En partit de campionat les filigranes... hi sobren.

La defensa fou la parella ideal, bona collocació, encertadissims tallant i oportunistes, especialment Farró quan salvà un gol llançant la pilota a corner. Aclarint joc amb passades llargues Bussot, fou el millor. Farró, fallà algunes vegades en aquests "despejes" enfosquint-hi un xic la seva magnífica actuació.

La línia mitja, dels tres el millor Flacià; Vilata, durant la primera part se'ns mostrà baix de forma i quedà molt apagat; en la segona meitat de joc es refeu quelcom. De Ribes, què direm? amb un partit poc voldríem extremar els nostres judicis, esperem a fer-ho quan tinguem més oportunitat, mentrestant podem avançar que en aquesta primera avientesa el veièrem molt irregular, els deu primers minuts de joc se'ns mostrà l'eix que li manca al Girona, però a mesura que el partit avançava o els contraris l'estudiaven, sols es veia la seva esplèndida corpulència brincant d'un costat a l'altre mancat d'un bon coneixement de joc, i força imprecís en passar als davanters.

El quintet atacant, malament en la primera part, i solament acceptable en la segona. Escuder molt treballador i massa retrassat en la primera part restava precisió als demés companys. En la segona part el veièrem més ben situat i fou l'iniciador de les poques avançades de la davantera. Clara poc afortunat i un partit massa dur per el seu joc. Ferrer passà desapercebut, potser la culpa no fou tota d'ell, el seu company, tan desconegut en les fileres gironines com sobre el terreny de joc, podria ésser una de les causes. Pagès indiscutiblement fou el més encertat i el que brillà més, jugà amb molt entusiasme i les seves intervencions tan escapant com centrant foren eficacíssimes.

En conjunt, l'equip del Girona no donà tot el rendiment que tenim dret a esperar-ne, per altra part podem estar satisfets que si amb una actuació no del tot feliç guanyà a l'excellent conjunt egarenc, quan hagi adquirit després de jugar algun partit més tot el seu rendiment de que són capaços de donar i una major compenetració en les files mitges i davatera, augurem una satisfactòria classificació en aquest campionat de Catalunya.

MITJA

★

ATLETISME

L'onada d'entusiastes que plana per damunt de tots els atletes. d'aquesta agrupació, ultra ésser ja reconeguda per tothom, hom té la satisfacció que la seva obra ha estat favorablement celebrala per tots els deportius. Acabats ja els seus campionats socials que, celebrats recientment en el camp de Mars en dos jornades, tinguèrem la virtud d'interessar, i així i veièrem amb veritable joia com anaba nombrosa concurrència assistia amb interés el desenvolupament dels seus campionats socials.

Demà, dia 9, els atletes del "Club d'Atletes Units" es traslladaran a la veïna població de Torroella de Montgrí, per a fer una exhibició atlètica, seguint les normes que per a la divulgació de l'atletisme a les nostres comarques s'han marcat els directius de la dita agrupació. S'espera que es batin varis records socials.

Benaventurat qui viu d'amor a la seva parla: ell estarà, en certa manera, immunitzat contra l'angoixa: tota altra amor coneix una hora o altra la minva de servir una serventa: amar la parla pròpia és condició quasi alímpica, accés, diríem, al tàlam de la deessa.

JOSEP CARNER

ANTENA

perit tancat i d'una acreditada anticatalanitat, han tirat per terra les esperances dels que creien que l'Església catalana es posava "a la page", i s'estructurava amb una certa vissió més ample i autònoma. Per ara els desil.lusionats van repetint, amb raó, el famós "nulla redemptio".

Tot això, és clar, no és suficient a evitar que els periòdics catòlics es desfacin en apologies als mèrits del beneficiat, encara que més o menys "sotto voce" diguin "pestes" del reverend Canadell i considerin el seu govern com una calamitat. I entre els turiferaris no podia moncar-hi en primer rengle la duplicitat i la hipocresia de "Diari de Girona", que arriba a extremar la nota de "submissió" i "llealtat" fingides.

LA PRIMERA FIRA COMERCIAL

Nota interessant d'actualitat gironina és el projecte d'organitzar per les vinentes fires de Sant Narcís la primera fira comercial. Com ja sap el lector s'obrirà la fira en l'avinguda de Ramon Folch, al mig del passeig.

Segurament aquesta fira serà el "clou" de les festes que s'aproximen i la seva novetat més lloable. Sabem que l'organització està ben planejada i que aquest primer assaig tindrà un to adient a la magnificència de la ciutat en plena festa major.

Ens plau d'estimular públicament els iniciadors de l'empresa, tots ells benvolguts amics nostres. Ens plau remarcar que l'ardiment que ells demostren és una bella esperança ciutadana. Ens plau esmentar la vibració per ells desplegada, que és un bon pressagi entre el característic desmenjament del clàssic temperament ciutadà.

La Fira és un esforò i per tant un exemple; és un impuls i per tant millora, més agradós de constatar quan estem tan mancats d'esforços i d'impulsions en l'ambiciosa tasca de reconstituir els nostres ambients ciutadans. Un altre dia, nominativament, farem l'elogi dels iniciadors de la fira; quan l'èxit que ja toquen amb llurs mans, sigui un premi merescut.

Mentrestant deixeu-nos repetir com un conjur: Joventut nova de la Girona nova, avant!

Gràfiques DARIUS RAHOLA.-Girona

Ajuntament de Girona

Venda d'aquests solars en propera subhasta

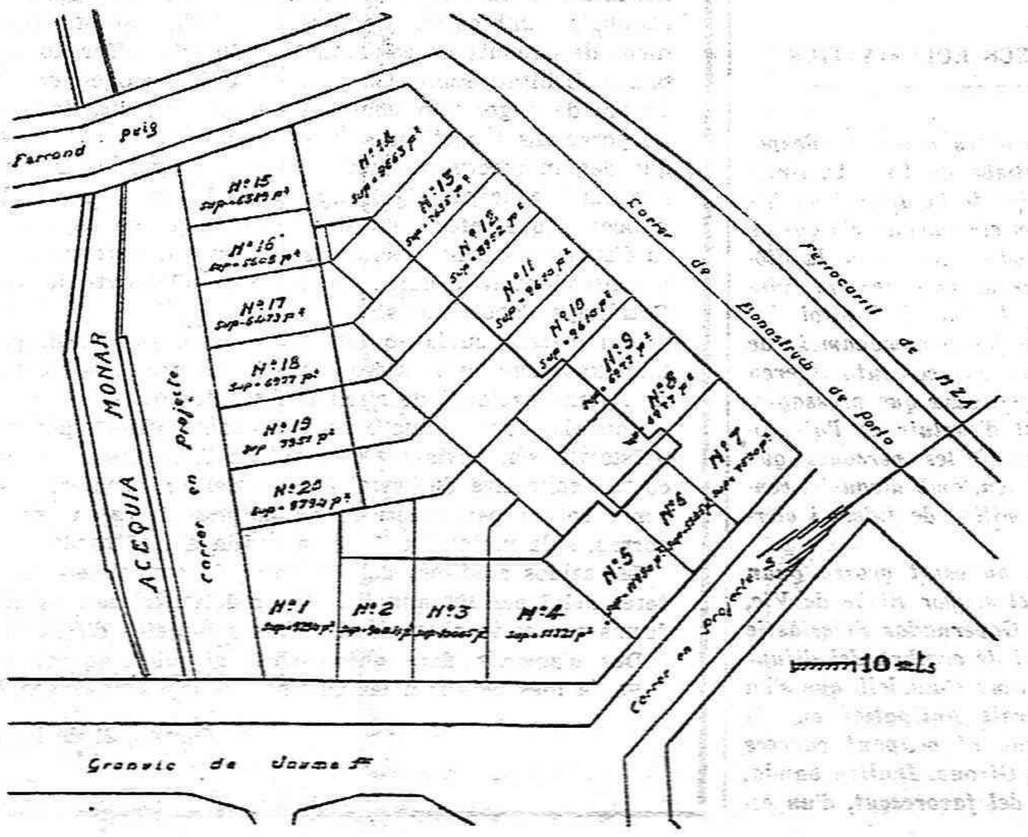

Per subscripcions a periòdics, llibres i revistes

SEGELLS DE CAUTXU
i RETOLS ESMALTATS
i D'ALTRES CLASSES

a **Modest Palahí**

AGENT COMERCIAL COL·LEGIAT

Carme, 24 — Girona

(c) Ministerio de Cultura 2005